

„Jó ez a Fecske, icsém, s te Camelt eregetsz a pofámba!”
(Czinke Beretta, a külváros poétája)

*Múzsza, ma sajn' baleset történt, egyedül te segíthetsz:
Nimfabigé letepert, s kiüté pennám a kezemből.
Kurtaeposznyi szöveg kell és márvány-epilógus.
Bár Rákospalotám szigetén csak a port nyelem egyre,
sodrok a nemzetiből. Kösz szép' Te se kölsz a piára.*

Réges-rég, amikor rákmód lépkedtek a tyúkok:
hátrafelé, nem előre; a nők bundában aludtak
nyáron is és restelltek a férfinemen vihorászni,
nudli királyságban, hol a honféltés ügye szent volt,
két táborra szakadt az egész ország, marakodván
egyre a népek azon, hogy a süntrónszékbe ki üljön.
– Túr bán tíz gombócot eszik, ha leül vacsorázni,
nemzeti herbateát kortyol mellé! A különb ő.
Így szítván a viszály tüzeit fityesz vagabundok,
Ármány népi dohányt tömködtek a makrapipákba.
– Mázsás sámlira állva beszél, mit a törpemagasnok
hurcol utána lihegve; mi sors! Na de Lári Afári...
Széleseben felelének a Lári Afári-Dalárda
szál ibolyát tartó veteránjai, erdei hangon.
Így telt-múlt az idő, de az országnak se királya,
hadvezetője se volt, ravasz ellene összedobolta
gyorsan a szétszéledt kapanyányimonyók-sereget, hogy
nudli királyságot letarolja ezer lovasával.
Dönteni kellett hát, ki az úr: fityesz, vagy a másik
főszer a vész idején is. Előtte szokásszerűen vagy
tíz deka kurva bűdös Pálpusztai sajtadarabot még
szent celofánra helyeztek a vak s hülye lótifutik, hogy
merre az orruk után visz az út, napokig mutogatván
szaglásszák csak a férfiak, és megutálva az éltük,
álljon mind – ki előbb, ki utóbb – be lovas katonának.
Felkerekedtek most pártos daliái e honnak,
megtudakolni, miként szűnhet meg a régi viszály, mert
népszavazás nem volt; a paraszt meg a nője a földre
gondolt és alig értik, mint fordulnak a dolgok
nudli királyságban, hol a soproni Zok fia, Zokfi
nemzeti bölcs, de a vénnek akós hordó a lakása.

Itt a Fityesz-regiment; *odaát* menetelt a Dalárda;
vagy fordítva haladtak az út szélén libasorban,
ükfaterom Matuzsálem-időt ért apja se tudta.
Túr bán lépked az élen – a törpemagasnok utána –,
és spitzcel belerúg bőszen kerekébb kavicsokba.
Rágnia kell valamit, napok óta bagóra se gyújtott:
jó sok C-vitamin pirulát vett így a kezébe,
s ujjaival pöckölte a nyelve alá a bogyókat.
Szedte a lábát Csósz, aki bendőjét taligára
ritka erővel emelte lazán és tolt a kordén.
Hanczúr Tom-feneken feszül és vele mozdul a Gucci!
S jöttek a többiek is, ki-ki görkorival, hogy a lépést
tartani tudja; no lám, a sereghajtó Megatócsni.
Hogy lebegett, amidőn szambázva vezette a népét
Lári Afári! A képzelt partnere perdül előtte.
Közben azért tükrébe tekint, milyen épp frizurája;
Törpipójácaéhoz a hangja s alakja hasonló.
Cucli után sírt pöttöm lény a ruhája zsebében:
Mellényházy lapult odabent, neki biztos e szállás,
és kaja van dosztig, ha kidugja fejét a lakából.
Koptatták a cipők anyagát kicsikét lemaradva:
Butykosi és Züller meg a Tegnapi Hurka fivérek,
kik nagy szarba kerülve pityergő lányra hajznak;
Dévid Aranka tököcs csávó, noha ő az utolsó.
Ő, hányan lemaradtak a hosszú soproni úton;
eltévedtek a rengeteg erdőnek közepében,
nem lelvén a buták meg a sűrűből menekítő,
mondjuk, sárga kanyart –, de a társaik így is elérték
– Zok fia, Zokfi szerint – *a kecót*, nini csak maga volt, úgy
tíz-húsz pilseni mellett épp. Igen, ő hona bölcse.
– Szólni se kell. Tudom én, két rajra szakadva, mi céllal
jöttetek el hozzám, vállalva e séta veszélyit
– – így az öreg – –, miután ide hallatszott a vitátok;
cirka tizenhétszer rókáztam a 'pusztai-szagtól.
Ejh..., aki majdan a süntrónszékbe akar beleülni,
arra nehéz feladat vár; ékesen így bizonyítsa:
állja vitézül e férfi a legdurvább szivatást is.
Messze: a kömpöci és a bekölcei gombfocipályán
túl, a ködös Zuglóban, ahol suta cangabetyárok
roncsolt elmével szlalomoznak a kocsmamanók közt,
élt egyedül, mélán Huba Rózi nevű egerével
Morzsika néni, a századik évéhez közeledve.
Pár hete úgy megszállta a bóbitakór a mamát, hogy
félrebeszél és sok fura dolgot művel azóta;
tegnap Zs. urat is letegezte, az árubeszerzőt.
Kínai orvosok és azután a puhányi kuruzslók

próbálták a saját szereikkel a bajt tovaűzni;
végül a szomszéd táltos is, ámde belátta hamar, hogy
minden elixír és tablettá; varázsa: hiába.
Rajta, fiúk! Ez után kitaláljátok, mi következik?
Az nyer majd, aki megszabadítja a mámit a kórtól.
Próbát bárki tehet, de a főmukié a dicsőség;
egynek csak sikerül, neki én is adok valamit most,
íme a koldussonka, mi szelve elég regimentnek:
tömje degeszre magát, ki barátai közt lakomázik.
Már sírok-nevetek, noha még itt álltok előttem,
mert szint' látom, amint dermedtek a rút banya láttán:
Lámia hozzá mérve a legjobb nő a világon.
Honnan kapta nevét a gigászi darab, kötözött hús,
rejtve maradt; az eget fürkészte a soproni bölcs, mert
unta erősen a sok jövevényt meg a szószaporítást,
és sörkészlete is kimerült, nosza útnak ereszté
szépen a már csüggedt daliákat a két vezetővel.
Csósz, aki látófának ütötte sután taligáját,
ült mereven, majd bendőjére terítve behabzsolat
még a szalonna után alig egy táskányi tepertőt.
Hanczúr Tom nem a szoknya alatt keresett menedéket,
párizsiárus lett. Megatócsni beállt katonának.
Mellényházy, szegény: mialatt gazdája lebegve
ment lefelé valamely hegyi úton, a földre bukott, és
észre se vette a többi a durva talajba taposván.
Butykosi és Züller meg a Tegnap Hurka fivérek,
kik nagy szarba kerülve pityergő lányra hajznak:
ó, hova tűntek! Ez arcokat elnyelték a mesék mind?
Dévid Aranka, tőkös csávót Monokon kiherélték.
Társai elvesztése miatt keseregne az ember,
Túr bán és a magára maradt ellenfele mégis
szenteket és a magasságost említve vitáztak,
mert a seregnak elég sonkát felváltva cipelték.
Jó tizenöt napi járóföld-megtétel után, lám
ott kerekeztek a cangabetyárok a kocsmamanók közt,
ám cúgos, kicsi, kurva unalmas hely vala Zugló.
Mint kiderült, akad itt Zs. úr legalább ezeröttszáz,
árubeszerező mind: tudták, hol a mámi lakása;
vándorok így lelték meg végül a Tátika utcát.

*Múzsá, e történetnek a végéhez közeledve
érezem, erőm fogytán, oda, díványomra ledőlök.
Írni muszáj, de mi szűz irkát bámulva nehézkes:
munkám dunyha alatt fejezem be, ezért ne zavarj most.*

Nyílik az ajtó, és azután a szobába belépnek,

„csókolom”, így szólnak halkán, de ki tartja a húst épp, menten elejti; a táp puffanva a földre zuhan, míg ők ketten, ki mocsári lidércet lát, olyanok pont. Morzsika néni a fojtó, áporodott levegőjű zugban, ahol bútorok az ágy, csak az ingatag asztal, görbült testtel a bűzhödött ágyfélén heverészett. Disznófül-zuzalékot majszolt fekvé a néni, és mivel öt foga ép, folyvást pergette a nyálát, közben alig-rágott, pépes kaja is ki-kicsurrant; tiszta mocskok, csupa rágcsálóürülék lepedője. Bő, omegás pólót húzott, amin akkora lyuk volt, mint „Elefánt”, a zenész búrája az egykori képen. – Egy Fecskét, mamikám? – Felocsúdva a döbbenetéből Túr bán kezd kotorászni bagója után a zsebében, hisz cigi mindig volt őnála a vész esetére; Fecskét szipkázott a ’magasnoka is, ki lelécelt. Míg kínálja – vigyorral a képén – ő a banyát, tán azt gondolja, pokolba a tabletták tömegével, lám a vajákos-nép minden tudománya kevés, hát bóbítakór ellen honi szóke dohány a megoldás. – Szar cigi ez, lássuk be: se íze, se illata; most én Kék Teve-hívóként, ím nyújtom a legfinomabbat. Lári Afári se rest, neki több is volt dobozában, ám mami rájuk sem hederít: kik ezek, mit akarnak, tömte az ujjáival szájába a nyers reszeléket. Csügged a két vándor, lassan leeresztik a karjuk, és csak néznek a semmibe, messze az ablakokon túl, bár az üvegre a sok piszok úgy száradt, hogy a napfény is nehezen hatol ebbe az árnyékülte szobába. Kis szünetet kén’ tartani? Már bólintanak erre, hogy ki a jobb, kiderül, ki bizony, lakomának utána; most, ami ritka: kezet ráznak; soha ekkora béke nem volt még, amióta csak ember időz a világon. Hoppsza, elő ama sonkával, mi elég regimentnek, adjon erőt ez a testnek, a szellemet is gyarapítva, kétféle kell csak vágni: a kés meg az asztal adott, de jaj, hova lett, hova tűnt, amit ők felváltva cipeltek? Kezdi keresni a két jövevény a dobozka-szobában egyre dühösben a húst, feldöntik a bútorokat mind, még a sarokba; utána benéznek a szőnyeg alá is. Semmi. A föld nem nyelte magába: a több emelet közt csak hajszálrepedés, ami által a víz leszivárog; hát hova lett, hova tűnt, amit ők felváltva cipeltek? Mind ez idáig csak hallgatta a sok pufogást, mert Morzsika néni a tál zuzalékra figyelt; hanem ekkor károg a vén szárnyas, meg is állnak a bőszi daliák most.

– Kurtát szívok, öcsök. Be a zsebbe az ócska bagóval!
Így rátörni szegény asszonyra! Romokban e zárka:
forgósziel, a talaj rengése okozna ilyen kárt,
mégse haragszom rátok ezért: kupi volt a lakásban...
Most eltolja magától messze a jénait és más,
lány hangon folytatja, felülve a mámi, beszédét.
– Pár hete sajj a fejem; fura gondolatok sokasodtak,
és agyamat köd lepte be, olykor félrebeszéltem.
Gyűltek a népek, mind kúrálni a ritka szerekkal,
mégis a baj *most* szűnik: alábbhagy a görcs koponyámban.
Mert fali tükrömből szemlélem a benti világot,
láttam, amint nagy sonka zuhan, majd landol a földön,
jókora port felve amott, a küszöb közelében.
Résznyire hagyátok csak nyitva bejárati ajtóm,
mégis a kandi fejecske befért; szimatolja a prédát
Saller Miksa, a sarki csöves lüke mopszli szukája.
Ismerem őket. A bácsi talán két évvel idősebb
nálam; a szörnyű koldussors közepette e jószág
tart ki csupán mellette, ha éh is az eb vacsorája.
Míg hülyeségekkel tömtétek – – amúgy teli – – búrám,
megragadá a fogával a nála nagyobb, kötözött húst,
és vonszolja az ajtón túlra; farával utat nyit
Saller Miksa, a sarki csöves lüke mopszli szukája.
Néztem, amíg lehetett, ujjongva a lelkem eredt már
könnyen utána, követve latort, míg végzi e munkát;
közben a kedvem is újult és továtúnt a betegség.
Látom, az arcotokon kusza érzések sokasága
rendezi át a vonásaitok; jólesne talán egy
csésze erős kávé. Szivar és cigi mennyei mellé.

(Epilógus)

Végeztem, Múzsám. Vidd hírül a pesti fiaknak:
így mulatott 'Palotán, bikakedvek közt laza társuk.
Jó szándék vezetett, noha főm csóválom. Erednek
és mélyülnek a homlokomon fura, gond-kusza ráncok.
Játsszani támadt kedv. Mi az árkusokon: szüleménye
elmém nyugta okán, már-már nemesebben a szívnek.
Mennyi celeb s kotorékember! Suta lúzer a költő.
Újabb harc idején a szobámban elalszik a Múzsza.